

WENSDROOM

Beth Wheter

Beth Wheter

Wensdroom

Uitgeverij Die Esbron (de uitgeverij met lef)

Dit voorproefje van het boek **Wensdroom** is een fragment uit de pdf-versie met fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De 'kneedbare' epub-versie van dit boek heeft een witte achtergrond.

ISBN pdf: 978-90-79617-22-7

ISBN epub: 978-90-79617-32-6

© 2013 Uitgeverij Die Esbron, B. Wheter en W.H. Esser.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp βWheter en Benick Broess.

NUR 344

Clara

Hun eerste treffen vond plaats op een warme, zomerse dag. Dertien juli. Een datum om nooit te vergeten, omdat dertien zijn geluksgetal is. Hierdoor leek het een beetje voorbestemd. Maar omdat hij in voorbeschikking niet geloofde, zag hij die gebeurtenis als het zoveelste wonderlijke samengaan van dat priemgetal met wat extra fortuin. Wel bracht het die keer belangrijk meer geluk. Het had zelfs heel veel extra's voor hem in petto, al bleek dat pas een jaar later. Toen kreeg hij met vrijheden te maken, waarover hij tot dan slechts had kunnen fantaseren, maar nooit gedaan. De plaats waar hij voor de eerste maal met Clara oog in oog stond en haar hand schudde, was in zekere zin een voorbode daarvan. Dat gebeurde op het naaktstrandje in de Delftse Hout. Allebei waren ze toen zesentwintig. Met Clara jarig op de laatste dag van september en hij op tweede kerstdag, was ze een kleine drie maanden ouder dan hij.

Die eerste ontmoeting was best wel vreemd gegaan. Hoewel, vreemd; een beter woord was verrassend. Zelfs spectaculair zou je het kunnen noemen. In de eerste plaats, omdat het heel ongebruikelijk op een naaktstrand plaatsvond, terwijl het elders eerder had kunnen gebeuren.

Clara liep al een tijdje met enkele andere buitenlanders een stage fysiotherapie in het ziekenhuis waar hij werkte. Ze had zoiets tweemaal eerder gedaan. In Engeland en Ierland. Behalve het opdoen van nieuwe ervaringen, wilde ze op die manier haar Engels bijschaven. Ze vond dat ze die taal teveel met een Spaans accent sprak. Omdat bekend was dat veel Nederlanders redelijk Engels spraken, was ze dat jaar naar Delft gegaan.

Tijdens haar buitenlandse stages had ze wat het Engels betreft weliswaar veel geleerd, vond ze zelf, maar het Spaanse

accent was ze nooit kwijtgeraakt. Tot zijn genoegen overigens, want haar tongval had hij altijd charmant gevonden. In de tijd dat ze Engels met elkaar spraken, had het hem zelfs herhaald extra lichamelijk geprikkeld.

In het Delftse ziekenhuis werkte hij indertijd als pas afgestudeerd fysiotherapeut. Hij wist voor ze elkaar ontmoetten dat er onder de buitenlandse stagiaires een Spaanse was, en dat ze erg mooi moest zijn. Zowel zijn manlijke als vrouwelijke collega's vonden dat.

Echter, door een reeks toevallen had hij tijdens het werk in het ziekenhuis al wel de andere stagiaires ontmoet, maar haar nog niet. Dit gebeurde pas op het strandje in de Delftse Hout, waar hij vaker kwam. Gewoonlijk sprak hij daar af met een groepje vrienden en vriendinnen, waarvan de meeste evenals hij alleenstaand waren. Zo was het ook met zijn gang naar het strandje die dag gegaan. Slechts zelden ging hij er in z'n uppie heen. De gang daarheen van Clara kwam door toedoen van twee vriendinnen, die ze tijdens haar stageperiode had leren kennen. Beide waren verpleegster in het ziekenhuis. Één van hen heette Veronica.

Zij had een knipperlichtrelatie met een van de mannen in het groepje vrienden. Omdat het liefdeslampje in die juli-maand aan was, wat voor haar de drijfveer was om wel of niet naar het strandje te gaan, kwam zo het contact tot stand. Dit gebeurde niet direct, want ze arriveerde een poosje na Clara en de andere vriendin, van wie hij de naam was vergeten. Die twee lagen er dus al een tijdje. Omdat dat niet ver verwijderd was van de plek waar hij zich met zijn vriendengroep bevond, kon hij de stoffelijke constructie van de twee jonge vrouwen goed bestuderen. Dit deed hij overigens alleen bij Clara.

Ze was met die vriendin pas geruime tijd na hem op het strandje aangekomen. Bij haar gang in hun richting was ze hem al vanuit de verte opgevallen. Vooral door haar energieke, wervende manier van lopen. Eenmaal vlakbij liet ze haar vlot ogende kleding soepel van zich afglijden. Hij was acuut helemaal weg van haar. Niet enkel door het fraais wat

uit de verpakking tevoorschijn kwam, maar ook vanwege de sierlijkheid waarmee alles aan haar bewoog. Nadat ze op een handdoek was gaan zitten, kon hij zijn ogen niet van haar afhouden. Alleen als ze in zijn richting keek, wendde hij zijn blik eventjes af.

Na een poosje moest hij dat steeds vaker en langer doen. Eerst dacht hij dat ze zich ergerde aan zijn belangstelling, en zo zijn blikken wilde pareren. Daardoor durfde hij minder frequent te kijken. Maar zodra hij dat toch weer deed, waren haar ogen dikwijls al op hem gericht. Een paar keer keken ze elkaar zo vrij lang aan. Hij wist op die momenten niet hoe hij dat kon uitleggen. Had ze soms ook interesse voor hem? Of maakte ze er een wedstrijd van, wie het langst durfde te kijken? Omdat zij die strijd meestal won, hield hij het op het laatste. Hij kon zich niet voorstellen, dat zo'n fraaie meid belangstelling voor hem kon hebben.

Over aandacht van het andere geslacht had hij nooit te klagen gehad. En tussen zijn ex-vriendinnen zaten best wel mooie. Zo'n twintig had hij er intussen gehad, waarvan met vier ook seks. Echter zo fraai als Clara had hij er nog geen gehad, en altijd gedacht dat dit nooit zou gebeuren. Maar dat liep anders, en bovendien heel ongewoon; al was dat plezierig. Hoe precies, herinnerde hij zich als was het pas kort geleden gebeurd.

Het begon toen Veronica arriveerde, op zijn vriendengroep afstevende, en haar vriend met een zoen en knuffel begroette. Naar de rest van de groep deed ze dat met een – *hallo allemaal* – en zwaaien met een hand. Ze had kennelijk geen zin om iedereen apart te begroeten. Hij vond dat prima, en hoefde dus niet op te staan. Althans dat dacht hij heel even. Overeind komen moest hij alsnog, nadat ze de twee jonge vrouwen naar zich had toegewenkt. Later bleek, dat ze het zo had afgesproken, omdat de goed herkenbare groep vrienden altijd op dezelfde plek lag.

Aangezien hij Clara's lichaam soms lang en intens met zijn ogen had afgegraasd, voelde hij zich ongemakkelijk toen het moment kwam, dat hij oog in oog en hand in hand met

haar stond. Onzeker, met een geforceerde glimlach keek hij haar aan. Zij leek op dat moment volkomen ontspannen. Pas later kwam hij te weten dat ook zij nerveus was, zij het minder dan hij. Dit verschil uitte zich in een reeks incidentjes, wat al bij het handcontact begon.

Die aanraking duurde langer dan gebruikelijk, waardoor het in zijn onderbuik begon te tintelen. Later bleek dat ze dat expres had gedaan, om te zien of er aan het verre uiteinde van zijn romp iets ging reageren, wat inderdaad gebeurde. Tot zijn ergernis, maar naar later bleek tot haar tevredenheid. Omdat ze hem op afstand leuk had gevonden, wilde ze weten of dat genoegene wederzijds was. Het oogcontact tussen hen vond ze onvoldoende bewijs. Ze kende een betere visuele test om dat na te gaan, en die toets was wat haar betreft geslaagd.

Onwetend van haar voldoening, prees hij zich op dat moment gelukkig, dat ze met handen schudden nog niet de hele groep was rondgegaan. Daarom moest ze het contact met hem afbreken. Dit hoedde hem voor erger, want de verheffing onder zijn navel kwam niet verder dan ongeveer horizontaal. Voor hem was dat al veel te ver. Iedereen die in zijn buurt stond, had kunnen zien dat hij opgewonden raakte. Maar zo goed als zeker had alleen Clara die rebellie opgemerkt, vermoedde hij nog altijd.

Redelijk voldaan, omdat ze toen zeker wist dat in ieder geval een deel van hem haar leuk vond, was ze pal naast hem gaan liggen, nadat ze haar handdoek en kleren had opgehaald. Ze had haar zinnen op hem gezet, en wilde hem als hebbeding vasthouden, leerde hij later. Dat deed ze altijd wanneer ze iemand leuk vond. Ze was dan ronduit inhalig, gaf ze grif toe. De wetenschap dat ze er in de ogen van mannen goed uitzag, gaf haar een grote mate van zekerheid om haar doel te bereiken. Wel stelde ze hoge eisen aan dat doel, en was dus heel kieskeurig.

Maar de zelfverzekerdheid die haar kenmerkte, ontbrak bij hem totaal. Dit bleek opnieuw korte tijd later. Vanaf het eerste moment dat ze met elkaar in gesprek kwamen, bleek

er veel meer tussen hen te klikken dan enkel een wederzijdse interesse op basis van uiterlijk. Ze toonden zich elk verheugd dat ze allebei fysiotherapeut waren, en waren verbaasd dat ze in hetzelfde ziekenhuis werkten, maar elkaar nog niet hadden ontmoet. Dit vonden ze allebei direct heel erg jammer, maar zeiden het op dat moment niet tegen elkaar. De ontdekking dat ze hetzelfde beroep hadden en zelfs in dezelfde omgeving werkten, was een prima basis om ononderbroken verder te kletsen.

Al pratend kwamen ze snel van alles over elkaar te weten, waaronder de samenstelling van hun families, en wat iedereen daarin deed. Nadat hij had verteld, dat zijn vader ambtenaar was bij de gemeente Leiden, zijn moeder huisvrouw en hij nog een oudere zus had, vertelde Clara wat over haar familie. Omdat die groter was dan de zijne, had ze daar meer tijd voor nodig.

Zo leerde hij, dat ze een tweelingzus had en een zusje dat ruim twaalf jaar jonger was. En dat haar moeder nog leefde, maar vader drie jaar geleden was overleden. Ze bezaten in Javea een familiebedrijfje in keramiek. De voorwerpen die in een atelier werden gemaakt, verkochten ze in een winkeltje dat eraan grensde. Naast Amanda, die de verkoop in handen had, en haar moeder, die de administratie deed, waren in het atelier twee pottenbakkers van buiten de familie de enige werknemers. Clara had nooit interesse in de zaak gehad. Al van jongs af wilde ze fysiotherapeut worden. Ook Carlita leek geen interesse te hebben, want ze verkondigde al jaren dat ze naar de kunstacademie in Malaga wilde. Waarom ze daar wilde studeren, was altijd onduidelijk gebleven. Ze wilde dat gewoon, en had besloten om na het afmaken van de middelbare school daarheen te gaan.

Clara vertelde ook waaraan haar vader was gestorven. Een zeldzame bloedziekte die erfelijk was. Dit werd pas ontdekt toen hij enkele jaren na de geboorte van Carlita ziek werd. Een vervolgonderzoek toonde aan dat Carlita niet, maar de tweeling helaas wel het gen van die aandoening in zich hadden. Zelf konden ze er niet ziek van worden; alleen mannen

werden dat. Wel konden ze het gen overdragen aan hun kinderen. Daarom hadden zij en Amanda een paar jaar gelden besloten zich te laten steriliseren. Te zijner tijd wilden ze eventueel wel kinderen adopteren. Hoewel Clara met die informatie een mogelijke relatie met hem meteen onder druk zette, had hij er nooit moeite mee gehad. Hij vond de wereld toch al te overbevolkt. Later bleek, dat ze de beladen kennis over de familiekwaal bewust had gespuid. Dit deed ze altijd zo snel mogelijk als ze op iemand verliefd was geworden. Ze wilde dat elke potentiële levenspartner vroegtijdig wist waar hij op dat punt aan toe was. Hoewel ze beseftte, dat het een risico inhield om een potentieel fijne relatie al in de kiem te torpederen, vond ze het eerlijker. Het voorkwam ook later onontkoombare schokken, en erna mogelijk zware teleurstellingen voor beide.

Na dat heftige onderwerp kwamen hun hobby's aan bod. Clara vertelde dat ze een beetje kon handlezen. Meteen nadat ze dat had gezegd, ging ze in kleermakerszit voor hem zitten, en pakte ongevraagd zijn hand. Pas later die dag vertelde ze wat *ál* haar bedoelingen van dat initiatief waren. In de eerste plaats natuurlijk om wat over zijn karakter te leren. Ze vond handlezen leuk, en deed dat vaak bij vrienden en bekenden. Echter, in de tweede plaats wilde ze testen of hij er opgewonden van werd. Dit vond ze nog leuker en was een echte hobby die ze met haar zusjes deelde. Met die liefhebberij richtten zij zich enkel op mannen die ze graag mochten. Gewoon, om een beetje te pesten. Het slachtoffer hoefde niet iemand te zijn op wie ze verliefd waren.

Meestal testten ze de plaatselijke reactiviteit van mannen uit bij familieleden en goede vrienden. Bij voorkeur als de proefpersoon naakt was. Het resultaat was dan beter te zien. Maar toen ze dat met succes de eerste keer bij hem uitprobeerde, was hij nog onwetend over haar vreemde hobby, en had hij zich opgelaten gevoeld.

Toch had hij iets van opzet kunnen vermoeden, want terwijl ze zijn handpalm aan het lezen was, wreef ze constant over de rugzijde. Hij wist dat dat er niet bij hoorde. Boven-

dien zat ze wijdbeens voor hem. Het opwindende panorama wat hij daardoor kreeg, verveelvoudigde onvermijdelijk de stroom lustgevoelens die door zijn lijf denderde. Later leerde hij dat zij en haar zusjes altijd iets dergelijks bij hun prooi deden. Hoewel hij op zijn buik lag en er dus niets zichtbaar was, wist hij natuurlijk wel dat de verheffing onder zijn navel op een gegeven moment maximaal was. Bij hem was dat onder een hoek van ruim tachtig graden. Vrijwel loodrecht omhoog dus.

Nou ja, vrijwel loodrecht omhoog,... Zo had de rebel gestaan, als hij niet op zijn buik had moeten blijven liggen. Dit maakte het nog vervelender, want daardoor werd de opstandeling oncomfortabel tegen de grond gedrukt. Dus zocht hij voor hem de nodige vrije ruimte. Dit ging altijd prima op een zandstrand met een kuiltje graven, maar op een grasveld kon dat niet. Hij manoeuvreerde zich daarom moeizaam in een positie, waarbij het ongemakkelijke en zelfs pijnlijke gevoel zo gering mogelijk was. Dit merkte Clara allemaal, en stelde haar voor de tweede keer tevreden. Wel vond ze het jammer dat ze de bron van haar voldoening niet kon zien. Als blijk van haar kunnen, beschouwde ze zo'n fiere aanblik. Hoewel ze dat resultaat toentertijd al tientallen keer had aanschouwd, was ze benieuwd hoe het er bij hem uitzag. Dit oogde bij elke man in voldoende mate anders, en maakte het telkens weer interessant.

Clara had de bron van haar tevredenheid en zijn ongemak alsnog kunnen zien, toen iemand voorstelde om met z'n allen te gaan zwemmen. Gelukkig wilde niet iedereen, en kon hij zich veroorloven te blijven liggen. Het liefst was hij meegegaan, omdat zwemmen dikwijls uitdraaide op stoeien, en hij haar had kunnen aanraken. Zij wilde wel het water in, met eveneens als doel lijfelijk contact bij het dollen. Dus spoorde ze hem aan mee te gaan.

Noodgedwongen sloeg hij dat af, door te claimen dat hij een luie bui had. Gelukkig drong ze niet lang aan. Naar later bleek berustend, omdat ze vermoedde waarom hij niet mee wilde doen. Ze begreep, dat het tonen van lichamelijke op-

gewondenheid op het strandje niet kon. Daarover was ze best verbaasd, vertelde ze later. In Nederland was vergeleken met Spanje veel meer gelegenheid voor openbare naaktrecreatie. Daarom dacht ze aanvankelijk, dat veel mensen hier net zo vrij met hun lichaam omgingen als zij en haar familie, en een publieke erectie dus kon. In Spanje, waren zij met hun intieme vrijheden een uitzondering, wist ze. Maar in Nederland bleek het op dat punt niet veel beter te zijn. In Engeland en Ierland was dat ook het geval, maar in die landen had het haar niet verbaasd.

Toen hij na een poosje dacht dat de opstand onder zijn navel voorbij was, stond hij alsnog op om het meertje in te gaan. In het water werd op dat moment veel gestoeid, en hij wilde daaraan meedoen. Hoewel er aan het verre uiteinde van zijn buik geen sprake meer was van een erectie, bleek het er nog wel flink gezwollen. Maar dat merkte hij pas toen hij recht overeind stond. Dat deed hem besluiten op een holletje het water in te lopen. Dit had hij beter niet kunnen doen, want daardoor zwipte het behoorlijk vlak boven zijn dijen. Hierdoor viel het veel meer op dat daar zojuist een revolte was gesmoord dan als hij rustig het meertje was ingelopen. In elk geval zag Clara het, en dat liet ze even later op haar manier blijken. Overigens begon ze heel onschuldig door in prikkelend Engels aan hem te vragen:

“Is je luiheid over?”

“Ja.”

Meer wist hij op dat moment niet te zeggen.

“Of was er iets anders aan de hand?” vroeg ze door.

“Wat bedoel je?”

“Wel, volgens mij had je daarnet een erectie, wat bij het handlezen mijn bedoeling was.”

Hij was acuut perplex, vooral omdat ze het zo luchtig zei. Alsof het iets was, dat je tegen iemand die je amper kende doodgewoon kon zeggen. Omdat hij niet wist hoe hij daarop moest reageren, ging hij speelsheid veinzend kopje onder. Als hij het had gekund, was hij tien minuten onder water gebleven, in de hoop daarna niet meer op haar woorden hoe-

ven in te gaan. Maar zolang kon hij zijn adem niet inhouden. Hooguit een minuut kon hij dat. Clara gunde het hem echter zelfs niet om zo kort ondergedoken te blijven. Nog geen tien seconden later voelde hij een hand via zijn borst naar beneden glijden. De hand stopte pas, en greep hem beet op een plek waar maar weinig vrouwen zich voor het eerst aan een mannenlichaam vastklampen. Voorzichtig betastte ze het gevonden object op zoek naar een goed houvast, en trok hem vervolgens naar zich toe. Deze manoeuvre deed zijn hoofd boven water rijzen. Meteen daarna keek ze fluks om zich heen, en gaf hem voor hij iets kon zeggen een intense zoen op zijn mond, waarbij ze heel even haar tong naar binnen wrikte. Daarna liet ze het handvat los, keek hem met een raadselachtige glimlach rond haar lippen aan, en stapte zonder iets te zeggen het water uit.

Volkomen beduusd was hij nog enkele minuten in het water gebleven, zonder te zwemmen of met de andere watergangers mee te stoeien. Verstijfd was hij al die tijd. Ditmaal alleen zijn spieren. Hij week geen centimeter van de plaats waar Clara hem boven water had gesleurd. Met zijn armen maakte hij wat onnozele, roerende bewegingen, waarbij hij zijn lichaam langzaam om de as liet tollen.

Pas toen de stolling van verbazing begon over te gaan in een verstijving van kou stapte hij het water uit. Omdat zijn handdoek naast de hare lag, ging hij weer bij haar liggen. Alsof er niets was gebeurd, hervatte ze het gesprek waar het was afgebroken voor ze het meertje was ingegaan. Haar actie in het water was de laatste verrassing in de Delftse Hout. Later op de dag volgden er elders in Delft wel een heleboel andere, met als resultaat dat ze die nacht samen in zijn bed doorbrachten.

Hij leerde toen, dat ze niet iemand was die met elke leukogende vent direct naar bed ging. Dit had iedereen die wist, dat ze zo kort na hun kennismaking met elkaar hadden geslapen wel kunnen denken. Het tegendeel was zelfs het geval. Ze was alleen erg ondernemend als ze haar zinnen op iemand had gezet. Maar nadat ze die dag gepassioneerd be-

zig was geweest met hem veroveren, hoefde dat van haar nooit meer. Hij wilde dat evenmin, en noemde haar nadien zijn *eeuwige vlam*. Als je vurig bent veroverd, is dat de enig juiste benaming voor iemand die zoiets kan.

Nog geen jaar later trouwden ze. Het was een moetje, zeiden ze in hun omgeving. Nu was dat ook zo, maar het was een ander soort *moeten* dan de meeste mensen meenden te moeten denken. Ze waren in de eerste dagen na hun ontmoeting er allebei heel zeker van dat ze bij elkaar wilden blijven, en gingen vrijwel direct samenwonen. Dat ze niet samen een kindje konden maken, had Clara altijd meer dwars gezeten dan hem. Ze voelde zich schuldig omdat zij degene was, die de ziekte in zich droeg. Zelfs nu, vele jaren later, kwam het schuldgevoel nog weleens op. Telkens weer moest hij dan zeggen, dat hij dat onzin vond. Hij herinnerde haar er dan tevens weer aan dat hij al jaren twijfelde of hij in deze overvolle wereld wel aan kinderen had willen beginnen. Bovendien konden ze een kind adopteren. Alleen was het van gezinsuitbreiding nog niet gekomen. Hun leven was tot nu toe te druk geweest.

Wat vanaf het begin van hun samenzijn meezat, was dat Clara voor een jaar een contract kon krijgen om aansluitend op haar stage in het ziekenhuis te blijven werken. Maar omdat het makkelijker was om na die periode voor het verkrijgen van een vaste aanstelling de Nederlandse nationaliteit te hebben, besloten ze snel te trouwen. Ondanks de ogenschijnlijke haast, was het met hun leven in de jaren die volgden altijd meer dan goed gegaan. Zo waren ze nog steeds samen, wat veel ex-koppels in hun directe omgeving niet meer konden zeggen. Dit kwam niet alleen omdat ze nog altijd zielsveel van elkaar hielden. In de slijtvastheid van hun relatie speelde beslist ook haar familie een rol. En de ongewoon dartel huiselijke vrijheden, die voor hen heel gewoon waren.

Zijn eerste ervaring daarmee gebeurde nog niet bij de kennismaking met haar moeder en zusjes, vlak voor hun huwe-

lijk. Wel ging die voor zijn beleving heel ongewoon. Clara had hem in de voorafgaande maanden al veel over hen verteld. Zo wist hij, dat Antonia een ruimdenkende vrouw was en Carlita een enorme dondersteen.

Toen zij zich in die termen over haar jongere zusje uitliet, zei hij dat hij haar ook zo kon typeren vanwege hun '*spectaculaire*' kennismaking in de Delftse Hout. Ze zei daarop dat Carlita op het punt van uitdagend gedrag nog veel ondernemender was. Iets wat hij zich toen niet kon voorstellen. Van Amanda wist hij dat zij met bijna alles volledig op haar leek, maar op het gebied van seks totaal omgekeerd dacht en deed. Dat ze alle vier heel wat jaren naturalisten waren, verbaasde hem uiteraard niet.

Over de vrijheden bij haar thuis, vertelde Clara enkel dat op warme dagen naaktheid in hun huis en afgesloten tuin normaal was. Ook dat verbaasde niet, en het leek hem leuk om dat eens te kunnen ervaren. Binnenshuis liep hij uitsluitend in zijn eigen appartement in enkel z'n vel. In de jaren dat hij op zichzelf woonde, deed hij dat altijd alleen. Sinds zij in zijn leven was natuurlijk niet meer. Clara deed binnenshuis zelden haar kleren uit, maar was wel graag naakt als ze in de zon lag of zwom. Amanda gedroeg zich op die punten hetzelfde als zij. Carlita niet. Zij liep op warme dagen de hele dag poedelnaakt door het huis, en deed dat zelfs als er bezoek was. Ze trok zich er niets van aan als bezoekers dat niet bleken te waarderen. Dikwijls kledde ze zich expres uit als ze bezoek kregen van '*fatsoensrakers*', zoals ze hen noemde. Zelfs op wat frissere dagen als ze gewoonlijk kleren aan had. Verder ging ze als het buiten bloedheet was weleens naakt op bezoek bij de naaste burens, of vrienden die vlakbij woonden. Gewoon over straat, en soms op klaarlichte dag. Wel deed ze dat pas als er buiten niemand te zien was. Ze vond dat dat moest kunnen wanneer het te warm was voor kleren. Op het punt van het tartten van gedragsnormen leek ze inderdaad nog meer een dondersteen dan Clara, wist hij voor hij dat zelf meemaakte.

Toen Clara over hun vrijheden had verteld, keek hij ernaar uit om haar familie te ontmoeten. En het leek hem geweldig om enkele maanden later bij hen thuis in Spanje te zijn. Zo helemaal vrij zijn in alleen je vel in huiselijke kring moest heerlijk zijn. Toen hij nog thuis bij zijn ouders woonde, had hij dat nooit in hun aanwezigheid gedaan. Dat deed hij pas als zowel zij als zijn zus er niet waren. Met hen in de buurt kon het gewoon niet; ook nu nog niet. Toch keurden ze het niet af, toen hij op een dag vertelde dat hij aan nudisme deed. Ze vonden het wel vreemd. Het was toch niet nodig om naakt te zonnen en zwemmen, wierpen ze op.

Als weerwoord stelde hij dat hij de stompzinnig verplichte schaamte voor het eigen lijf absurd vond. Een waterige blik was hun reactie. Daarna spraken ze er nooit meer over. Over de vrijheden bij Clara thuis had hij nooit een woord gerept. Hoe zouden ze reageren als ze dat wisten? Het idee om met zijn favoriete hobby ooit in hun blikveld bezig te zijn, was een idiote gedachte. Misschien zouden ze het wel veroordelen, en verwerpen als iets smerigs. Verreweg de meeste mensen doen dat in deze huichelachtige wereld.

(Tot hier een stukje uit hoofdstuk 2 van een opwekkende familieroman met hierin ongekend dartele vrijheden)

Onze titels met tussen haakjes jaartallen waarin de papieren en elektronische versies (p-boeken/e-boeken) uitkwamen.

Het meer van herinneringen (2008/2013)

Wensdroom (2008/2013)

De belofte aan mijn kleine (2009/2013)

Terugblikken in de toekomst (2009/2013)

Oproep voor massale ongehoorzaamheid (2010/2013)

Familierimpeling (2010/2013)

Orchideevlinders (2011/2013)

Een zwerk vol aardse en onaardse verhalen (2011/2013)

Beslisbomen met lef (2013/2013)

Alle negen boeken zijn volkomen op zichzelf staande werken, maar ze zijn met elkaar verbonden door gedurfd andere visies op wezenlijke aspecten in het leven van alledag.

De pdf-e-boeken van alle titels hebben een fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De *'kneerbare'* epub-e-boeken hebben een witte achtergrond.